

Een voegel zong

MARGJE JONKER-VEENSTRA

Margje Jonker-Veenstra

Een voegel zong

riempies
mit illestraosies van
Dirk Kerst Koopmans

een uutgifte van de Stichting Stellingwarver Schrieversronte
Oosterwoolde, 1987

De riempies van Margje Jonker-Veenstra bin eerder verschenen o.m. in et tiedschrift *De Ovend* (uutgifte van Stellingwarver Schrieversronte) en de *Liwwarder Kraante* (Lyrische Courant).

Eerste drok, 200 exemplaoren, november 1987.
Twiede drok, 250 exemplaoren, september 1988.

SSR-48

Niks uut disse uutgifte mag opni'j drokt en/of eupenbaor maekt wodden op wat veur maniere dan ok, zonder dat daor van te veuren schriftelik goedvienen van de schriefster veur geven is.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author.

© 1987 Margje Jonker-Veenstra, Oosterwoolde
Omslag en illestraosies: Dirk Kerst Koopmans, Balk
Drok: Van der Meer, Oosterwoolde

ISBN 90 6466 050 6

Allienig

Doe 'k op die donkere aovend,
wat ienzem daor zo zat,
belde opiens de tillefoon
en 'k dochte: wie is dat?

An d' ere kaant een kienderstemm'.
Doe ik heur vreug: "Wie bi'j?"
goelde ze zachies veur heur henne
en zee: "Mit mi'j, mit mi'j".

Mien va en moeke bin d'r niet,
ik bin verschrikk'lik bange
en 'k wodde ok zo koold,
et duurt now al zo lange."

"Ja," zee ik, "luuster es, mien maegien,
as i'j gauw op bettien gaon,
duurt et vast niet lange meer
dat ze weer bi'j jow staon.

Gao now mar vlogge slaopen,
dan bi'j' ok zo koold niet meer.
Ie zullen zien, ze kommen dan
aanstoons hiel-gauw weer."

'k Heurde dat ze zee van ja.
Ik was zo graeg daor even west
om heur wat in te stoppen.
Mar ja, dat kon niet best.

Et was weer stille om mi'j henne.
Zol ze now weer slaopen gaon?
'k Vuulde mi'j niet meer allienig,
dat kiend, daor was ik mit begaon.

Braand

In de jaoren dattig
was et een minne tied.
Dat het boer Haarm ok ondervunnen,
et was ien grote stried.

Een glaanzige toom biggen,
die koj' alhiel niet kwiet.
De melk daor kreej' zowat niks veur,
dat was de muuite niet.

De rent' en alles mos d'r kommen
uut et kleine stee.
En 't leverde zoe'n betien op:
de melk, et zaod, et vee.

Boer Haarm was soms ten aende raod,
waor mos hi'j 't geld wegghaelen.
En 't dak was in zoe'n slechte staot,
dat kon hi'j nooit betaalen.

Maendagsmorgens in de schoele:
kleine Jouk van boertien Haarm.
"Wat bi'j' mooi," zee doe de juffer
en ze greep him bi'j de aarm.

"Ja juffer," zee kleine Jouk,
hi'j keek es naor zien hanen.
"Et goeie goed he'k an, want zie...
oonze huus zal strakkies branen."

De hand an de ploeg

De hanen an de ploeg,
waor moe'n we mit beginnen.
D'r is ja hielemaol gien wark,
hoe kun ze et verzinnen.

Hoevule bin d'r warkeloos,
d'r is gien aende van.
En... dan de hanen an de ploeg,
hoe moe'n we daor mit an?

En alles ligt d'r netties bi':
et huus, de tunegies.
Mar as we even veerder zien,
dan is et een ougries.

Kiek es naor die mooie bos,
wat troep of daor wel ligt.
En daor in et plantsoenegien,
et is toch gien gezicht.

Aj' dat allemaole zien,
dan is d'r wark genoeg.
Lao' we mar mitien beginnen:
de hanen an de ploeg!

De roze

Oe, roze, wat staoj' toch te bluiien,
zachies beweeg ie in de wiend.
't Is krek of staoj' wat te treuren,
zachies bewegende in de wiend.
Daenk ie ok an him die jow daor plaantte?
Haost nog op zien laeste dag.
'k Mos jow aenlik naor zien graf toe dregen,
hi'j hul van jow, krek as van mi'j.
Now ik jow veur 't veenster bluiien zie,
zie ik weer zien gezichte, zo zorgzem,
veur jow, veur mi'j.
Zachies beweeg ie in de wiend.

De Scheene

Droomplakkien daor bij de Scheene,
de oolde husies en ginderd de tillie.
Toeken hangen over et waeter
te wieg'len, zo zachies, zo stille.

Droomplakkien daor bij de Scheene,
ik heur jow fluust'rend riet.
Hier kuj' alles vergeten,
hier, waoj' niet weten van tied.

Oe, vredige stille Scheene,
't is krek of zeg ie tegen mij:
"Geef je mar rustig daele,
alles gaot ien keer veurbi'j."

Droomplakkien daor bij de Scheene,
de oolde husies en ginderd de tillie.
Toeken hangen over et waeter
te wieg'len, zo zachies, zo stille, zo stille...

Dromen

Ik slaope en ik drome,
'k vuul een tuut op mien wange,
ik schuke mij omme,
want dat smaekte naor meer.

Mar naost mij is 't leeg
en koold om mij henne,
et was mar een droom
gauw slaopen gao 'k weer.

Een betien bliede

Bliede wezen is een wonder.
Bliede wezen in je leven,
kan een meenske daor wel zonder?
Bliede bin ik mar zo even.

Et is as mit de appelbomen,
bin now de blossems al weer vot?
Een voegel zong zo mooi vanmorgen,
zo even mar, eins vuus te kot.

Bi'j de meensken is et soms
een hoop gedoe en spiet.
Meerstal bin d'r bargaen zorgen
en vaeks is d'r verdriet.

Mar as de bloeme bluuit, de voegel zingt,
wil ik ok bliede wezen.
Zachies glimken wil ik weer
en hielemaol niks vrezén.

In 't donker kwien ik langzem vot,
et locht moet mi'j genezen.
O zonne, schien veur mi'j een keer,
laot mi'j weer bliede wezen.

Zo as een voegel in de venne,
zo as een bloeme in et locht.
Schien, zonne, deur mien traonen henne,
een betien mar, dan he'k genog.

Een schilderi'j

Zie, wat een mooi schilderi'j is dat toch,
dat huus daor ginder in 't laand.
Et ligt d'r zo vredig mit bomen d'r naast,
et pattien bestri'jd mit wit zaand.

Witte gedienen hangen veur et raem,
geraniums bluuien d'r tussen.
An de kaante van 't huus et potterak
mit d'r op de blinkende bussen.

De roze die tegen de mure bluuit,
wodt zachies beruurd deur de wiend.
Om de pompe henne ligt et stap
en in et grös speult een kiend.

De kiepen scharrelen over et hiem
en schodderen heur in et zaand.
De haene stapt d'r wies omme toe,
et geitien struunt om de kaant.

Bij 't schoonschrobbed straotien,
waor de klompen op staon,
ligt d' oolde poes in de zonne
naor een vliegien te slaon.

De waegen staot in de appelhof,
et peerd het eventies rust.
Uut et kiepehokke achter et huus
komt kaekelende een kiepe van 't nust.

Helder wappert de was an de liende,
et peerd hangt mit de kop over et draod.
De kalver weiden in 't kaampien,
in de veerte de akkerties zaod.

Een plaetien is et, mar dan wel echt,
et is mi'j toch zoveule weerd.
As klein maegien heb ik daor speuld:
bij de kiepen, de poes en et peerd.

Eerpelrooien

As 't in de netuur zo heurig wodt
en de dag al haost wat kot,
is et tied van eerpelrooien.

De meensken ziej' dan in et laand
mit körf en vörke bij der haand,
ze moe'n now an 't eerpelrooien.

Opstikken, et lof wat an de kaant,
eerpels zuken mit de haand,
't wil zwieten mit et eerpelrooien.

Lange daegen wodt d'r zocht,
op 'e tied heur 't eten brocht,
hongerig wark dat eerpelrooien.

Eind'lik kloppen ze et stof
van heur muuie leden of,
dat is nao et eerpelrooien.

Eigentieds kastlied

De klokken die luden
in de heilige naacht.
Et is of de wereld
argens op waacht.
Is et op vrede, hoe lange now al,
as die ooit nog es kommen zal?

De klokken die luden
in de donkere naacht.
Holen de huders van now
trouw de waacht
over et waeter, de locht en de grond?
Blieven de schaopen zo wel gezond?

De klokken die luden,
ze klinken zo dof.
De locht is versmerigd
deur dampen en stof.
Kuwwe nog zingen van et poppien van doe?
Waor gaot et mit de kiender van now aanst naor toe?

Laot de klokken weer luden
deur een heldere naacht.
Bescharm de netuur,
dat wodt verwaacht.
Opdat de kiender de klokken nog heuren
en gien oorlogen of wat ok de vrede versteuren.

Et gelok

Et gelok dat we zuken,
waor vienen we dat?
Gelok dat ligt toch niet
zomar bij 't pad?

Ligt et bij de meitied
mit zien bloemen, zo teer,
mit fluitende voegels
now drok in de weer?

Ligt gelok bij de zommer
as de zonne zo glaanst
en et schrievertien weer
over et waeter daanst?

Bi'j de haast kan et liggen
mit zien prachtige kleuren,
of bi'j de winter,
wat stille en verleuren.

Dat stille gelok
waor as dat now es was.
Aj' et vot geven willen,
dan vien ie et pas.

Et oolde peerd

Et oolde peerd ston uut te kienen
bi'j de hekke op 'e dam.
Soezerig d'r an te daenken,
wanneer de boer now haost es kwam.

Vroeger mos ik veur de waegen
mit de bussen naor et laand.
Ik kon de weg aliend wel vienen
langs de bos en deur et zaand.

Soms dan schrok ik van een voegel,
die daor opvleug uut de bos.
De boer hul dan et leide strak,
ik raekte niet gauw los.

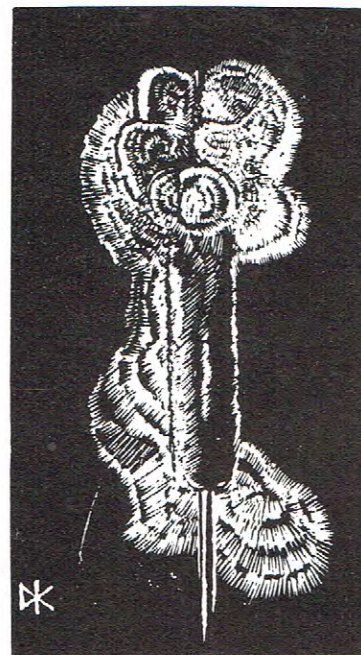
Zwaore vrachten mos ik trekken
over et zo vaeke minne pad.
Bi'j de zommer en bi'j 't winter,
mar haever kreeg ik zat.

Elke dag komt boer now even
bi'j mi'j, naor de hekke toe.
Mit een klontien of wat anders,
even praoten over doe.

Ik zie him soms een betien glimken
om wat de buurman wel es zee.
"k Bin liever jow biebel as jow peerd."
Dat vun ik mar een reer idee.

Ik heb hielemaol gien klaegen
now ik oold bin krek as boer.
Alles krieg ik op 'e tied,
mien drinken en mien voer.

Tot op een dag et stille bleef
en boer niet langes kwam,
et oolde peerd daor ienzem ston
bi'j de hekke op 'e dam.

Gelok

Hoe zol ik niet gelukkig wezen,
a'k in jow hel'dre ogies kiek.
Naor jow lieve, bliede koppien,
wat is een meenske dan al riek!
Naor dat tere in jow wezen,
dat lachien om jow kleine mond.
De haanties waor aj' soms mit speulen,
die stik ie now al naor mi'j uut.
"Bep-pe," zegt mien kleine maegien,
'k til jow op en geef een tuut.
Hoe zol ik dan verdrietig wezen,
dit is ja toch et grootste gelok.

Is dit ok leven?

Mien oolde heit, ik kiek him an.
"Bin ie mien zuster," zegt hi'j dan.
"Nee," zeg ik, "'k bin jow dochter."
Mien oolde heit, hi'j kikt mi'j an.
"Blief ie now bi'j mi'j," vragt hi'j dan.
"Ik bin hier zo allienig."

Ik zie him langs de straote gaon,
hi'j lopt mar deur en blift niet staon,
waor wil hi'j now toch henne?
Hi'j daenkt nog an de tied van doe
en wil naor 't kleine dörpien toe,
weer naor zien ooldershuus.

Zo stille zit hi'j in zien stoel,
wat het hi'j now nog veur een doel?
Wat is nog zien verlangst?
De ienzemhied die is zo groot,
zit hi'j te waachten op zien dood?
Wat is 't veur him "te leven"?

Jaorronte

Op 'e sloden ligt nog even
et glasheldere ies.
Zo dunne as naalden,
een winters bewies.

De daegen die lengen,
de zonne krigt maacht.
Krek as elk jaor
wodt de meitied verwaacht.

Hoge in de bomen
gaon eksters te keer.
Bin ze an 't nusselen,
is 't al zoveer?

Et wonder gebeurt weer
van de opgaonde tied,
dat zachiesan uutgruuit
tot een jubelend lied.

Voegels en bloemen,
et leeft weer voluut.
De koenen in 't laand
springen heur uut.

Een zommer vol waarmte
vol leven en kleur.
De vruchten, et zaod,
et gruuit almar deur.

Onweer komt opzetten,
nao een bruuierige dag.
Et weerlocht, et rommelt
mit een knetterende slag.

Bij 't haast wodt et stille
en heurig over 't laand.
De zonne zet nog even
de wal in de braand.

Dan komt op 'e sloden
een dun laogien ies.
Fienig as naalden,
een winters bewies...

Keunst

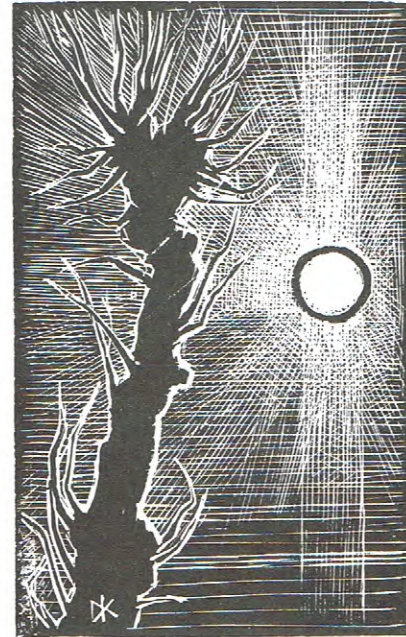
Et is een keunst om as 't je tegenlopt,
je niet ontmoedigen te laoten.
Te lachen en te zingen,
je op betere tiden te verlaoten.

Een keunst is et om te vergeven en te vergeten
van wat je andaon is.
Je leven niet te vergallen
deur al die argenis.

Et is een keunst om wanneer 't gestel vermindert,
je heufd goed te bruken
en te woekeren mit wat kan,
daor d' hieltied naor te zuken.

Een keunst is et om as 't leed je treft
et stille te anveerden.
In bezighied je troost te vienen
veur wat je zo bezeerde.

Et is gien keunst et op te schrieven,
ie moe'n et ondergaon
om te beseffen hoe 'n toer et is
dan nog rechtop te staon.

Klaeglied

Ik hebbe een huus
mar 'k heb gien plak.
Ik hebbe een huus,
een huus zonder dak.

De locht is zo duuster,
d'r is gien verschoel.
Waor 'k ok henne gao,
'k hebbe gien doel.

De haand die mi'j steunde,
die bin ik kwiet.
Waor ik ok zuke
ik viene him niet.

Waor moet ik toch henne,
'k wil zo graeg naor jow toe.
Ik wil wel geern kroepen,
mar wete niet hoe.

De weg liekt zo lange,
ha'k mar begin.
Hoeveul tied zal et duren
eer ik daor bin?

Koold

Wintertied, een koold seizoen,
de wiend blaost over kaele lanen.
Et is de tied van vost en sni'j
en ok van koolde hanen.

Et jongvolk zocht de scheuvels op,
gaon rieden op vaorten en op plassen.
Ze vulen ja de koolde niet,
bin waarm nog in heur jassen.

De oold'ren zuken et waarme huus
en wo'n de tieden now ok minder,
koolde lieden hoeft nog niet,
al gef't et wel wat hinder.

Et is zo veer van oons
en winter is d'r niet in de Sahel,
mar dat de meensken daor as rotten starven,
daor woj' koold van tot op je vel.

Meitied

Et is zo mooi as 't meitied wodt
en alles blinkt je in tegen.
As an de burkenboom
de blatties weer bewegen.

Et eerste vee ziej' in et laand,
ze snoeven frisse locht.
Wat maeken ze een malle sprongen,
de statten in de bocht.

En 't zwelvertien vligt of en an
mit strogies in de bek.
De pinksterbloemen bluien al
in de li'jte bi'j et stek.

Et is of zonne en wiend
de knoppies eupen maeken.
De blatties en et grös
zachies wakker raeken.

Naost et huus in d' oolde hof
bluuit now de appelboom.
Ien weelde is 't in roze en wit,
nog mooier as een droom.

Daor wodt een meenske stille van,
zoe'n pracht en wat doen wi'j?
Laot et nooit een droombeeld wodden,
bluui echt en altied weer opni'j!

Mien pries

Mien naeme ston laest in de kraante,
ik kreeg verduld een twiede pries,
mit et schrieven van gedichten!
'k Wodde al haost een betien wies.

Mar doe 'k heurde wat ze vreugen,
doe zakte dat al gauw weer wat.
Ik dochte, now zullen ze wel vraogen,
wat ik dan toch wel schreven had.

Alles wat d'r in je leeft,
moej' woord veur woord ja overwegen.
Wat ze vreugen was allienig:
"En, wat heb ie d'r veur krégen?"

Moois

Twie bliede kleine maegies
draeven om de deure.
Zij hebben et zo drok
mit et netuurgebeuren.

Roepen doen ze in een pottien,
haorig, wiek' en zaachte.
Blatties heuren d'r bi'j in,
zo bin ze van gedaachte.

Oe, moej' hier es kieken,
een mooie gele vlinder.
Hadde d'r mar aachteran,
now zien ze him daorginder.

Wat veur een vremde krobbe
lopt daor over de grond?
Wat het hi'j dunne poten,
zien lief is had en rond.

Veur kleine herenhoenties
bin ze vol bewondering.
Slakkehusies bin ok mooi,
die gaon de buse in.

Schaoepbloempies, peerdebloemen,
daor holen ze zo van.
Pinksterbloemen moe'n
in een vasien as et kan.

Andachtig wodt d'r keken
naor stienties op et pad.
Zij zien in de netuur
wat veur riekdom die bevat.

Twie bliede kleine maegies,
wat die daor al van weten!
Een hiele protte oolderen
bin al dat moois vergeten...

Nao de regen

As nao daegen van regen
de zonne weer schient,
hoe anders wodt dan de netuur.
Voegelties sjilpen,
bloemen gaon eupen,
en de kalver die bin overstuur.

De zonne die koestert
et vee in de weide,
doeven en eksters in 't hooft.
Deur bomen en struken
flonkert et locht,
blatties trillen in 't goold.

Et goonst in de pollen
van levendig goed,
dat tussen de bloemen verdwient.
En kiender baldiezen
in 't blinkende grös,
as nao regen de zonne weer schient.

Niet klaegen

't Wodt d'r niet beter op,
we zien et alle daegen.
De tieden die wo'n slechter,
zo heur ie rondom klaegen.

Et is jammer dat 't zo gaot,
d'r is minder te verteren,
mar moe'n wi'j daorum
de hiel tied krimmeneren?

De jasse is zo mooi niet meer,
we moe'n d'r mar mit lopen.
Daor wo'j' toch niet minder van,
we waachten wat mit kopen.

De bloemen bluijen liekewel,
de zonne gaot niet staeken.
Toe, laoten wi'j dan ok
et beste d'r van maeken.

As we stieve bonken kriegen
en een grieze kop,
dan kuwwe wel es daenken:
't wodt d'r niet beter op.

Oold?

Jantien wodde negentig jaor,
d'r kwam dan ok een feest.
Ze was wel aorig goed gezond
en helder nog van geest.

Iederiene die mos kommen,
de kiender en de buurt.
Alle goeie kennissen
en dan nog oolde Ruurd.

Mar zo konnen ze niet henne,
ze mossen ok wat geven.
Dat wodde nog een hiele toer,
bedaenk et mar es even.

De kiender mit mekaander
bedochten doe et plan
om heur een ni'je jurk te geven,
daor had ze wel wat an.

Ze zollen mem toch eerst mar vraogen
wat die daor dan van zee.
Now, dat vul in goeie eerde,
ze vun et zels een goed idee.

"Mar," zee ze, "ik wil wel graeg iene
mit een mooie held're kleur.
Gien donk're moet et wezen,
daor liek ik zo oold in, heur!"

Over de reed

De reed naor et laand,
die ken ik op mien doempien.
'k Bin d'r zo vaeke daele gaon
mit koffie, thee,
te melken en te hujjen,
wat heb ik mennig keer daor staon.

Daor staon te kieken of ze al kwammen
mit een ni'je vracht vol huj,
die mos naor boven steuken wodden
en ik de ledder op
om bi'j te springen,
'k duste dat haost niet, daor bi'j die oelebodden.

Soms gongen we te melken
en zat een rommelbujje
ginder roetzwat an de locht.
Mar 't melken mos gebeuren.
Ik bin zo gauw as 't kon
over de reed naor huus toe vlocht.

Op die reed mit knipslaegen
en vol diepe sporen,
ligt een stokkien van mien hatt',
'k Zol altied weer mit jow daor langes willen
te melken en te hujjen,
al is de locht ok nog zo zwat.

Reizen

De wereld is zo leeg veur mi'
al is ze nog zo vol.
Die iene is d'r now niet meer,
waor ik om zuken zol.

Ik dwele mar en vien toch nooit
dat wat ik hebben wol.
Ik kan gien rust meer vienen
en slao nog es op hol.

'k Hoop dat ik veur die tied
mar tot berusten komme.
Hoe dat moet, ik weet et niet,
tot zolang reis ik omme.

Sni'jklokkies

De winter is nog niet veurbi',
of jim staon te bluuien.
Hoe konnen jim zo vlogge
deur de hadde kluten gruuien?

De zonne hadde nog gien macht
om jim te verwaarmen.
Alles was nog lieke kael,
niks kon jim beschaarmen.

En toch staon jim d'r weer
op die donkere eerde.
Dat de grond een jaor laank
toch zowat moois beweerde.

Stiekel of roze

Doe 'k een maegien was van vieve
en weer es bij de gröppe zat,
stonnen daor de moezeoorties
op 'e kaante bij et pad.

O, wat stonnen ze daor mooi,
gele bloempies in de zonne.
Da'k zoe'n bloempien wezen moch,
dat mos now es kunnen.

Doe as ik jong was, weet ik nog,
zocht ik klaoverties van viere.
Ik wol zo graeg gelokkig wezen,
ik zong van tiere liere, liere.

Laeter hulpen we op 't laand,
zaggen de rogge gruuien.
An de kaante van de wal
wilde rosies bluuien

Zo te bluuien in de wal
tussen 't opgaond' hooft.
Lekker in de waarme zonne,
nooit waj' dan meer koold.

Inienen zag 'k een stiekel pronken,
mit groot ontzag bekeek ik heur.
As ik now es zoe'n stiekel was,
wat had ik dan wat veur.

Gieniene die mi'j pakken kon,
wat had ik dan een leven.
Ik hoef gien prik te kriegen,
mar zels een prikker geven.

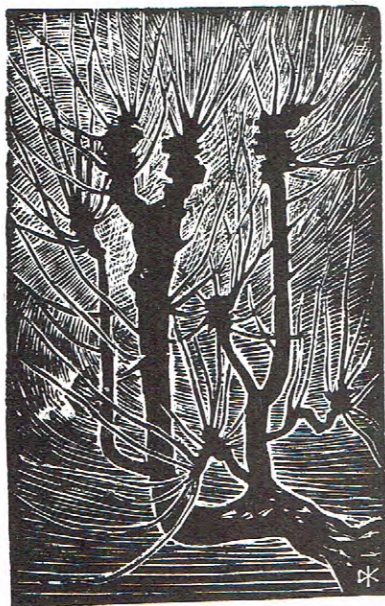
Of was ik toch mar liever
een mooie peerdebloem'.
De bijgies kwammen dan bij mi'j
te zingen van zoem, zoem, zoem.

Och, stiekel te wezen of rose,
et komt d'r niks op an.
Awwer mar gelokkig binnen,
daor droom ik zo graeg van.

Stried

Et is haost niet te beschrieven,
dat leed om je kiend.
't Vret an je en dan die onmacht,
hoe raek ie die kwiet?

Alles wi'j' d'r veur geven,
je hatt' uut je lief,
mar ie moe'n berusten
en dat kuj' now juist niet.

Vergeten

Margien wodde al wat oolder,
ze leup al naor de zestig jaor.
Ze was nog aorig hups en tierig,
et wark dat vul heur nog niet zwaor.

Ze hadde eins nog niks te klaegen,
mar ien ding dat verdriette heur:
ze kon zo min de boel ontholen.
En daarom kocht ze daor wat veur.

Daor moej' vitemien b-zess' veur nemen,
zo gaf de buurvrouw heur te rao.
En bi'j de aptheek daor kuj't kriegen,
reup ze heur nog aachternao.

Nao een schoffiën vreug de buurvrouw:
Margien je, hoe gaot et now,
wodt 't al beter mit 't ontholen,
hoe voldoen die pillen jow?

O, zee Margien, 'n betien aemel,
o, et is eins wel wat slim,
ja zie, 'k hebb' ze niet inneumen,
omda'k dat vergéten bin!

Veurbi'j

Et is zo had aj' zeggen moeten:
Ik heb de tied veurbi'j gaon laoten.
Aachternao is 't makk'lik praoten,
nooit kuj' een ure overdoen.

Aj' jong binnen en wat overmoedig:
Et vaalt wel mit, hi'j komt wel weer.
Aj' dan ongeduldig waachten,
dot et soms verhipte zeer.

Et is zo had aj' zeggen moeten:
Ik heb de tied veurbi'j gaon laoten.
Aachternao is 't makk'lik praoten,
nooit kuj' een dag weer overdoen.

De kiender daansen om je henne,
krek zatten ze nog op je schoot.
Waor blift de tied, et duurt mar even,
een ogenblik, dan bin ze groot.

Laot 't wark nooit boven drieven,
speul mit je kiend, geniet d'r van.
Et mooie dat duurt mar zo even,
wie zegt hoe lange of et kan?

Et is zo had aj' zeggen moeten:
Ik heb de tied veurbi'j gaon laoten.
Aachternao is 't makk'lik praoten,
je leven kuj' niet overdoen.

As je gelok ienmaol veurbi'j is,
weej' hoe gelukkig aj' doe weren.
Ik vraoge mi'j of... waarom,
waorum moej' dat pas laeter leren?

Wodt et gien tied

Hoe is et mit de meenske steld,
bin oonze daegen misschien teld?
D' iene dag zegt d' ere niet.
Wodt et daoromme niet es tied
om oons es te bezinnen,
waor we mit doende binnen.

't Vergif dat ligt haost overal,
zoere regen en zo al.
Moe'n oonze kiender daor mit veerder?
Mit de troep die wi'j hier eerder
op disse mooie eerde maekten
en oonze plichten zo verzaekten.

Wodt et niet de hoogste tied
nao oonze onbezunnenhied
et beter an te pakken?
Moe'n we niet gauw an 't rakken?
Lao' we leven mit verstaand,
we kun mar tot an de raand.

Zaad mi'jen

Morgens in de vroegte
stonnen ze d'r veur.
De aoren zwaor en riepe
beugen diepe deur.

De scharpe zende snee
an ien weg deur et zaod.
Al kleinder wodt de hoeke
die nog te wuiven staot.

Garven op 'e akker
laggen d'r meer en meer.
Die mossen in de gaaste,
al dee de huid ok zeer.

De zonne zonk al wieder
over et goolden laand.
Daorginder wonk et stee,
et wark mos eerst an kaant.

Aovens stille an naor huus
deur damp die om heur kreup.
De wiend risselde nog even,
een laete voegel reup.

Inhoud

1. Allienig	6
2. Braand	7
3. De haand an de ploeg	8
4. De roze	9
5. De Scheene	10
6. Dromen	11
7. Een betien bliede	12
8. Een schilderij	14
9. Eerpelrooien	15
10. Eigentieds kastlied	16
11. Et gelok	17
12. Et oolde peerd	18
13. Gelok	20
14. Is dit ok leven?	21
15. Jaorronte	22
16. Keunst	24
17. Klaeglied	26
18. Koold	27
19. Meitied	28
20. Mien pries	30
21. Moois	31
22. Nao de regen	33
23. Niet klaegen	34
24. Oold?	35
25. Over de reed	36
26. Reizen	38
27. Sni'jklokkies	39
28. Stiekel of roze	40
29. Stried	42
30. Vergeten	44
31. Veurbij	45
32. Wodt et gien tied	46
33. Zaod mi'jen	47
inhoud	48